

[Aksel Larsen.]

ske også rummet i den samme gryde. Jeg håber, vi kan komme dertil.

Og nu jeg siger dette, vil jeg tilføje, at i og for sig blev der ikke talt så meget om udenrigspolitik i går, når man lige ser bort fra det ærede medlem hr. Baunsgaard, som var meget stærk i stemmeføringen vedrørende det udenrigspolitiske. Man forstår, at jo længere det ærede medlem og hans parti kommer på afstand fra deltagelse i regeringsarbejdet, jo stærkere bliver de i stemmeføringen i disse spørgsmål, men det er naturligvis kun godt.

Jeg er meget tilfreds med, at den højtærede statsminister gentog sit absolutte nej til atomvåbens placering på dansk område. Jeg går ud fra, at det fortsat er et lige så absolut nej til den planlagte og måske opgivne MLF-styrke.

Jeg finder det endvidere interessant, at den højtærede statsminister i sin åbningstale fortalte, at Danmarks udenrigspolitik har én grundpille, nemlig De Forenede Nationer. Tidligere år var det altid 2 grundpiller, det drejede sig om, nemlig De Forenede Nationer og NATO eller somme tider NATO og De Forenede Nationer. Jeg har bemærket, at i Norge har det samme gjort sig gældende. Den afgående arbejderparti-regering lod i sin trontale forstå, at Norges udenrigspolitik har én grundpille, nemlig FN, og hvis man var i tvivl om årsagen til, at man kun har talt om FN i denne forbindelse, så blev det uddybet af Norges daværende udenrigsminister, Lange, som sagde: med de tilstande, der er i NATO, og den opløsning, der er i NATO, kan man ikke bygge sin udenrigspolitik på den forening. Jeg går ud fra, at det er tilsvarende overvejelser her i Danmark, der har bevirket, at den højtærede statsministers tale fik den nævnte formulering.

Derimod kan jeg ikke erklære mig tilfreds med visse andre udenrigspolitiske afsnit i statsministertalen, og for ikke at brede mig vil jeg sige, at dette i særdeleshed gælder udtalelserne om regeringens mening om amerikanernes krig i Vietnam. Jeg finder som det ærede medlem hr. Baunsgaard — og jeg forstår også adskillige ærede medlemmer af socialdemokratiets folketingsgruppe — at den danske regering burde optræde ganske anderledes og ikke i den grad være et tale-

rør for regeringen i Washington. Jeg finder, at den danske regering burde give udtryk for, at Danmark anser USAs krig mod Vietnam for at være en trussel mod verdensfreden og et forsøg på undertrykkelse af det vietnamesiske folks selvbestemmelsesret. Jeg finder, at Danmark burde tilbagekalde sin anerkendelse af regeringen i Saigon, som jo aldeles ikke er en selvstændig regering, der selv har magten i sit land, men kun er en vasalregering, der lever af USAs nåde. Og jeg finder, at Danmark burde pukke på Genèveaftalerne af 1954. Jeg ved, at det er gjort et par gange af den højtærede udenrigsminister, men det kunne gøres langt stærkere og mere effektivt. Jeg mener, at Danmark — hvad jeg dog forstår den højtærede udenrigsminister har slået noget til lyd for i De Forenede Nationer — burde kræve, at bombetogterne mod Nordvietnam ophører, og at man sætter sig til forhandlingsbordet, naturligvis med Vietcong som ligeberettiget partner.

Noget sådant lyste ikke ud af den højtærede statsministers åbningstale, og jeg må benytte lejligheden til at sige, at det var den politik, man burde vente af Danmark. Jeg er sikker på, at det er en sådan politik i dette forhold, den altovervejende del af det danske folk ønsker, uanset hvilke misforståelser hr. Ole Bjørn Kraft gør sig skyldig i, og jeg tillader mig igen at erindre om, hvad en tidligere minister, hr. Bertel Dahlgaard, har sagt: at det ville gøre et ganske godt indtryk på Danmarks allierede, om Danmarks regering nærmede sig dem i nogenlunde oprejt stilling.

Jeg anser det for nødvendigt at beklage, at den højtærede statsminister kun havde så få ord at sige om det nordiske samarbejde og Nordisk Råd. Jeg synes, det var rimeligt, om den danske regering nu forsøgte at blive deltager i den diskussion, der dog er ved at opstå i Norden — jeg ved ikke, hvor længe den allerede har været i gang mellem Norge og Sverige — nemlig diskussionen om et eller andet nordisk alternativ til Norges og Danmarks medlemskab af Atlantpagten. Det er da ganske indlysende, at hvis der kommer noget ud af disse samtaler, som altså ikke er officielle, må Danmark være dybt interesseret i resultatet. Det må da være sådan, at vi må anse det for uhyre gavnligt for vore lande og formodentlig